

ÎNCHEIERE

13 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Luiza Gafton, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către reprezentantul Societății cu răspundere limitată „Eco-Garant”, avocatul Antonina Ivașciuc,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Asociația Producătorilor de conserve „Speranța-Con” împotriva Societății cu răspundere limitată „TB-Fruit” și Societatea cu răspundere limitată „Eco-Garant” cu privire la declararea nulității actelor juridic,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 12 mai 2017, prin care a fost admis apelul declarat de către Asociația Producătorilor de conserve „Speranța-Con”, casată parțial hotărârea Judecătoriei Edineț din 28 noiembrie 2016 și emisă în această parte o nouă hotărâre de admitere a acțiunii,

c o n s t a t ă:

La data de 04 decembrie 2015, Asociația Producătorilor de conserve „Speranța-Con” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „TB-Fruit” și SRL „Eco-Garant” cu privire la declararea nulității actelor juridic.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, SRL „Eco Garant”, întreprinderea administratoare a Parcului industrial „Edineț”, conform Hotărîrii Guvernului nr.666 din 02 septembrie 2013, a publicat în Monitorul Oficial din 06 septembrie 2013 comunicatul informativ privind anunțarea concursului pentru selectarea rezidenților și a proiectelor investiționale în cadrul Parcului industrial „Edineț”, la 27 septembrie 2013.

Menționează că în rezultatul desfășurării concursului, Comisia de concurs, a aprobat procesul verbal nr.1 din 27 septembrie 2013 și a declarat câștigători toți trei participanți la concurs, SRL „TB Fruit”, SA „Orhei-Vit”, și SA „Natur Bravo”, cu proiecte investiționale identice, vizând construcția de fabrici pentru producerea sucului concentrat.

Susține reclamanta că SRL „Eco Garant”, a semnat cu SRL „TB Fruit” contractul nr.1 din 09 octombrie 2013 privind desfășurarea activității de antreprenariat în cadrul Parcului industrial „Edineț” pe un termen de 30 ani și

contractul de arendă nr.2 din 10 octombrie 2013, în baza căruia a transmis în arendă terenul cu suprafața de circa 6 ha, amplasat pe teritoriul Parcului industrial „Edineț”.

Indică că în calitate de rezident al parcului industrial „Edineț” compania SRL „TB Fruit” a demarat, pe teritoriul acestuia, construcția fabricii pentru producerea sucului.

Afirmă că din start concursul pentru selectarea rezidenților și a proiectelor investiționale pentru Parcul industrial „Edineț,, a fost viciat și ilegal, iar SRL „Eco Garant,, nu a respectat legislația în vigoare la organizarea acestuia, fiind încălcate principiile legalității, transparenței, confidențialității și accesibilității la informație, Asociația Producătorilor de conserve „Speranța-Con,, a contestat în instanța de judecată legalitatea organizării și desfășurării concursului de selectare a rezidenților Parcului industrial „Edineț,, precum și rezultatele acestuia, invocând încălcarea prevederilor Legii cu privire la parcurile industriale nr.182 din 15 iulie 2010 și ale Regulamentului privind modul de desfășurare a concursului de selectare a rezidenților și a proiectelor investiționale pentru parcul industrial, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.652 din 01 septembrie 2011.

Declară că prin decizia irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 23 septembrie 2015, a fost admisă integral acțiunea declarată de Asociația Producătorilor de conserve „Speranța-Con,, împotriva SRL „Eco Garant,, cu privire la anularea procesului-verbal, declararea nulă a rezultatelor concursului și încasarea cheltuielilor de judecată.

Relevă reclamanta că anularea, prin decizia irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 23 septembrie 2015, a procesului verbal nr.1 al ședinței Comisiei pentru selectarea rezidenților și a proiectelor investiționale pentru Parcul industrial „Edineț,, din 27 septembrie 2013, are ca efect nulitatea actelor juridice subsecvente încheiate în baza acestuia.

Susține că potrivit art.20 alin. (2) Legea cu privire la parcurile industriale nr.182 din 15 iulie 2010, persoana juridică sau întreprinderea individuală care a obținut dreptul de a se înregistra în calitate de rezident încheie cu întreprinderea administratoare, pe un termen ce nu poate depăși termenul-limită pentru care a fost acordat titlul de parc industrial, un contract privind desfășurarea activității în cadrul parcului industrial, obținând titlul de rezident al parcului.

Mai susține reclamanta că, dreptul de a semna contracte de desfășurare a activității în cadrul parcului industrial și de arendă a terenurilor, îl are exclusiv persoana juridică care are calitatea de rezident al parcului industrial, or, în rezultatul anulării concursului SRL „TB Fruit,, a pierdut această calitate. La fel, prin decizia instanței de judecată a fost declarat nul și documentul care autentifica dreptul de a se înregistra în calitate de rezident.

Menționează că contractul nr.1 din 09 octombrie 2013 privind desfășurarea activității de antreprenariat în cadrul Parcului industrial „Edineț,, și contractul de arendă nr.2 din 10 octombrie 2013, semnate de SRL „Eco Garant,, și SRL „TB Fruit,, sunt lovite de nulitate absolută, deoarece contravin prevederilor imperative ale art.19 și 20 din Legea cu privire la parcurile industriale nr.182 din 15 iulie 2010, care prevăd expres că asemenea acte juridice pot fi încheiate de întreprinderea

administratoare exclusiv cu persoanele juridice (agenții economici) care au calitatea de rezident al parcului industrial.

Susține reclamanata că având în vedere faptul că, SRL „TB Fruit” nu are calitatea de rezident al Parcului industrial „Edineț”, persoana juridică respectivă nu poate să desfășoare activitatea de antreprenariat pe teritoriul acestuia, urmînd a fi evacuată.

Menționează că se observă existența elementelor comportamentului lipsit de bună-credință al SRL „TB Fruit”, și al Ministerului Economiei și SRL „Eco Garant”, persoanele care au desfășurat concursul cu grave abateri de la prevederile legale, astfel că dreptul SRL „TB Fruit”, de a-și desfășura activitatea în cadrul Parcului industrial „Edineț”, a fost născut printr-un viciu legal.

Cere, reclamanta declararea nulă a contractului nr.1 din 09 octombrie 2013 privind desfășurarea activității de antreprenariat în carul Parcului industrial „Edineț”, și contractul de arendă nr.2 din 10 octombrie 2013, semnate de SRL „Eco Garant”, cu SRL „TB Fruit”, de a evacua SRL „TB Fruit”, de pe teritoriul Parcului industrial „Edineț”, și încasarea tuturor cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea judecătorei Edineț din 04 decembrie 2015 au fost atrași în calitate de intervenienți accesoriu SA „Orhei-Vit”, și ÎCS „Natur-Bravo” SA.

Prin încheierea judecătorei Edineț din 11 februarie 2016 a fost scoasă de pe rol cererea depusă de Asociația Producătorilor de conserve „Speranța-Con” (f.d. 91-93, Vol. I).

La 19 februarie 2016 Asociația Producătorilor de conserve „Speranța-Con”, s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată către SRL „TB Fruit”, SRL „Eco-Garant”, privind declararea nulă a contractului nr.1 din 09 octombrie 2013 privind desfășurarea activității de antreprenariat în cadrul Parcului industrial „Edineț”, și contractul de arendă nr.2 din 10 octombrie 2013, evacuarea SRL „TB Fruit” de pe teritoriul Parcului industrial „Edineț” și încasarea tuturor cheltuielilor de judecată (f.d. 1-5, Vol. II).

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 08 iunie 2016 a fost admis recursul declarat de Asociația Producătorilor de conserve „Speranța-Con”, casată încheierea judecătorei Edineț din 11 februarie 2016, cu restituirea cauzei la rejudecare (f.d. 119-120, Vol. I).

În cadrul examinării cauzei, Asociația Producătorilor de conserve „Speranța-Con”, a înaintat cerere de completare a acțiunii, prin care a solicitat declararea nulă a procesului-verbal de recepție finală nr.1 din 29 septembrie 2015 a obiectivului Fabrica de producere a sucurilor concentrate, evacuarea tuturor rezidenților Parcului industrial „Edineț” și atragerea în proces în calitate de intervenient accesoriu a ÎS „Cadastru”.

Susține că după adoptarea deciziei Curții Supreme de Justiție din 23 septembrie 2015, SRL „TB Fruit” la 29 septembrie 2015 a realizat recepția finală a obiectivului amplasat pe teritoriul Parcului industrial „Edineț” – Fabrica de producere a sucurilor concentrate din or. Edineț prin perfectarea procesului verbal de recepție finală nr. 1 din 29 septembrie 2015.

Prin încheierea judecătorei Edineț din 27 iunie 2016 au fost conexate într-un singur proces cauza civilă nr.2c-23/16 și nr.2c-101/15 (f.d.140-141, Vol. II).

Prin încheierea judecătoreii Edineț din 27 octombrie 2016 a fost respinsă cererea avocatului Cujba Victor privind suspendarea procesului civil (f.d. 237-239, Vol. I).

Prin hotărârea judecătoreii Edineț din 28 noiembrie 2016 a fost admisă acțiunea parțial și declarat nul contractul nr.1 din 09 octombrie 2013 privind desfășurarea activității de antreprenariat în cadrul Parcului industrial „Edineț” și contractul de arendă nr.2 din 10 octombrie 2013, semnate de SRL „Eco-Garant” și SRL „TB Fruit”. A fost încasat în mod solidar din contul SRL „TB Fruit” și SRL „Eco-Garant” în beneficiul Asociației Producătorilor de conserve „Speranța-Con” cheltuielile de judecată în sumă de 300 lei. În rest acțiunea a fost respinsă.

Prima instanță, și-a argumentat concluzia prin faptul că, Contractul nr. 1 din 09.10.2013 privind desfășurarea activității de antreprenariat în cadrul Parcului industrial pe un termen de 30 ani și Contractul de arendă nr. 2 din 10.10.2013, în baza căruia a transmis în arendă terenul cu suprafața de circa 6 ha, amplasat pe teritoriul Parcului industrial „Edineț”, semnate de SRL „Eco Garant” și SRL „TB Fruit” sunt lovite de nulitate absolută, deoarece contravin prevederilor imperative ale art.19 și 20 din Legea cu privire la parcurile industriale nr.182 din 15 iulie 2010, care prevăd expres că asemenea acte juridice pot fi încheiate de întreprinderea administratoare exclusiv cu persoanele juridice (agenții economici) care au calitatea de rezident al parcului industrial, iar prin decizia Curții Supreme de Justiție din 23 septembrie 2015 a fost anulat dreptul de calitatea de rezident al Parcului industrial „Edineț” deținută de SRL „TB-Fruit”.

Prima instanță respingând cerința reclamantei cu privire la evacuarea rezidenților SRL „TB Fruit”, SA „Natur Bravo” și SA „Orhei Vit” de pe teritoriul Parcului industrial „Edineț” a constatat că odată cu declararea nulă a Contractului nr. 1 din 09 octombrie 2013 privind desfășurarea activității de antreprenariat în cadrul Parcului industrial „Edineț” pe un termen de 30 ani și Contractul de arendă nr. 2 din 10 octombrie 2013, în baza căruia a transmis în arendă terenul cu suprafața de circa 6 ha, amplasat pe teritoriul Parcului industrial „Edineț”, semnate de SRL „Eco Garant” și SRL „TB Fruit” nu pot fi aplicate prevederile art. 219 alin.(2) Cod civil, deoarece contravine pct. 19 din al Hotărârii Plenului CSJ a R.Moldova cu nr. 1 din 07 iulie 2008 cu privire la aplicarea de către instanțele de judecată a legislației ce reglementează nulitatea actului juridic civil.

Totodată, prima instanță a reținut că prin decizia Curții Supreme de Justiție din 23 septembrie 2015 s-a anulat numai Procesul verbal nr. 1 pentru selectarea rezidenților cu declararea nulă a concursului pentru selectarea rezidenților din 27 septembrie 2013 și nu interzice întreprinderii administratoare a Parcului industrial „Edineț” de a efectua alte concursuri de selectare a rezidenților, iar agenților economici să participe la aceste concursuri.

De asemenea prima instanță respingând cerința reclamante cu privire la declararea nulă a procesului-verbal de recepție finală nr. 1 din 29 septembrie 2015 a obiectivului, Fabrica de producere a sucurilor concentrate din or. Edineț, amplasat pe teritoriul Parcului industrial Edineț, a reținut că, în conformitate cu art.1 al Legii nr. 721 din 02 februarie 1996, privind calitatea în construcții, procesul-verbal de recepție este un document tehnic care intră în noțiunea de „cartea tehnică a construcției”. În conformitate cu art. 18 al Legii nr. 721 din 02 februarie 1996 privind calitatea în

construcții, recepția construcțiilor este obligatorie și constituie certificarea realizării acestora pe baza examinării lor nemijlocite, în conformitate cu documentația de proiect și execuție și cu alte documente cuprinse în cartea tehnică a construcției, în speță, odată ce a fost construită „Fabrica de producere a sucurilor concentrate din or. Edineț”, conform Legii nr. 721 din 02 februarie 1996 privind calitatea în construcții, necesită a fi recepționată, cu verificarea tuturor parametrilor, calității în construcții, care va conduce la realizarea și exploatarea construcției de calitate corespunzătoare, în scopul protejării vieții oamenilor, a bunurilor acestora, a societății și a mediului înconjurător.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 12 mai 2017 a fost admis apelul declarat de către Asociația Producătorilor de conserve „Speranța Con”, casată hotărârea primei instanțe în partea respingerii acțiunii civile formulate de Asociația Producătorilor de conserve „Speranța Con” și emisă în această parte o nouă hotărâre de admitere a acțiunii. A fost dispusă evacuarea SRL „TB Fruit” de pe teritoriul Parcului industrial „Edineț”. A fost declarat nul procesul-verbal de recepție finală nr.1 din 29 septembrie 2015 a obiectivului, Fabrica de producere a sucurilor concentrate din or. Edineț înregistrat la OCT Edineț, cu evacuarea a toți rezidenții Parcului industrial „Edineț”. În rest hotărârea a fost menținută.

Instanța de apel, și-a argumentat concluzia prin faptul că, prima instanță a dat o apreciere greșită circumstanțelor pricinii și a interpretat eronat normele legale respingând cerința ce ține de evacuarea SRL „TB Fruit” de pe teritoriul Parcului industrial „Edineț” și declararea nulă a procesului-verbal de recepție finală nr. 1 din 29 septembrie 2015 a obiectivului, fabrica de producere a sucurilor concentrate și evacuarea tuturor rezidenților de pe teritoriul Parcului industrial „Edineț”.

Totodată, instanța de apel făcând referire la art. 22 alin. (1) lit. c) al Legii cu privire la parcurile industriale a menționat că în cazul dat există decizia Curții Supreme de Justiție din 23 septembrie 2015 definitivă și irevocabilă care a declarat nul concursul pentru selectarea rezidenților și a proiectelor investiționale ce urmează să fie realizate în cadrul Parcului industrial „Edineț” petrecute la 27 septembrie 2013, aprobat de întreprinderea administratoare SRL „Eco Garant”.

Astfel, în conformitate cu art. 19 alin. (3) al Legii cu privire la parcurile industriale, aflarea SRL „TB Fruit”, SA „Orhei Vit” și SA „Natur Bravo” pe teritoriul parcului industrial „Edineț” este ilegală, urmând a fi evacuați.

La fel, instanța de apel a considerat că, urmând prevederile legale expuse mai sus, urmează a fi declarat nul și procesul-verbal de recepție finală nr.1 din 29 septembrie 2015 a obiectivului, Fabrica de producere a sucurilor concentrate din or. Edineț înregistrat la OCT „Edineț” or, „TB Fruit”, cunoscând cu certitudine despre Decizia Curții Supreme de Justiție din 23 septembrie 2015 a continuat activitatea sa pe teritoriul parcului industrial „Edineț” și fiind lipsit deja de calitatea de rezident a întocmit procesul-verbal de recepție finală nr.1 din 29 septembrie 2015, neținând cont de efectele nulității actelor juridice, deoarece potrivit art. 219 alin. (1) Cod civil, actul juridic nul încetează cu efect retroactiv din momentul încheierii. Dacă din conținutul său rezultă că poate înceta numai pe viitor, actul juridic nu va produce efecte pentru viitor.

La data de 15 august 2017, SRL „Eco-Garant”, prin intermediul reprezentantului, avocatului Antonina Ivașciuc a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței este ilegală, deoarece instanța de apel nu a aplicat legea care urma a fi aplicată și a încălcat normele de drept material și procedural, nu au fost elucidate pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii.

Menționează că, instanța de apel eronat și greșit a concluzionat că existența deciziei Curții Supreme de Justiție din 23 septembrie 2015, presupune și retragerea titlului de rezident al parcului industrial, deoarece art. 22 al Legii cu privire la parcurile industriale, prevede acțiuni și decizii concrete prin care rezidentul parcului industrial poate fi lipsit de statutul rezidentului parcului și nu în urma „pierderii” titlului dar prin „retragerea titlului prin rezilierea contractului” sau prin emiterea deciziei definitive și irevocabile în acest sens, adică de „retragerea” titlului, or, la materialele cauzei nu au fost prezentate careva decizii a instanțelor judecătorești definitive și irevocabile privind retragerea titlului de rezident al Parcului industrial „Edineț” emisă în privința SRL „TB Fruit”, SA „Natur Bravo” și SA „Orhei Vit”.

Afirmă că, SA „Orhei Vit” fiind selectat ca rezident al Parcului industrial „Edineț” de asemenea a semnat contractul nr. 2 din 20 decembrie 2013 privind desfășurarea activității de antreprenoriat în Parcul industrial „Edineț” cu clauze contractuale similare celor contractului încheiat cu SRL „TB Fruit”, la propunerea întreprinderii administratoare SRL „Eco Garant” privind rezilierea contractului indicat, prin răspunsul nr. 217-OV don 17 decembrie 2015, a respins propunerea făcând referire la prevederile art. 22 alin. (1) al Legii cu privire la parcurile industriale.

Susține recurenta că toate documentele indicate au fost prezentate instanței și anexate la materialele cauzei, însă nu au fost verificate și apreciate de către instanța de apel.

La fel susține că decizia de evacuare instanța de apel a luat-o fără a lua în considerație că contractul nr. 2 din 20 decembrie 2013 încheiat între SRL „Eco Garant” și SA „Orhei Vit” nu a fost reziliat de către părți sau prin decizia instanței de judecată, contractul fiind valabil și în prezent.

Consideră eronată și concluzia instanței de apel privind declararea nulă a procesului-verbal de recepție finală nr. 1 din 29 septembrie 2015, deoarece la materialele cauzei lipsesc probe care ar confirma aducerea la cunoștință cu certitudine SRL „TB Fruit” de existența deciziei Curții Supreme de Justiție din 23 septembrie 2015.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul SRL „Eco Garant” a fost depus în termen, or, din materialele cauzei rezultă că, instanța de apel a expediat copia deciziei contestate în adresa recurentului la data de 13 iunie 2017 (f. d. 19, Vol.III), și a fost

recepționată de către ultimul la data de 16 iunie 2017, fapt confirmat iar avuzul de recepție anexat la materialele cauzei (f.d.22, Vol. III).

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile sunt inadmisibile din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile declarate de către reprezentantul SRL „Eco-Garant”, avocatul Antonina Ivașciuc nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în cererile de recurs sunt similare argumentelor invocate atât în prima instanță, cât și în instanța de apel și sunt expuse

asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept, cărora instanța de apel le-a dat o apreciere corectă, având la bază cumulul de dovezi administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, apreciate conform art.130 CPC.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către reprezentantul SRL „Eco-Garant”, avocatul Antonina Ivașciuc, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul reprezentantul SRL „Eco-Garant”, avocatul Antonina Ivașciuc, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul reprezentantului Societății cu răspundere limitată „Eco-Garant”, avocatul Antonina Ivașciuc se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Luiza Gafton

Mariana Pitic